

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a JUDr. Aleny Hocké v právní věci **žalobce J.B.**, nar. ..., bytem ..., *zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2*, proti **žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2016, č. j. DSH/6209/16,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2016, č. j. DSH/6209/16 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků (*dále jen „prvostupňový správní orgán či prvoinstanční orgán“*) ze dne 10. 3. 2016, č. j. MMP/058618/16 (*dále jen „prvostupňové rozhodnutí“*), podle kterého se žalobce dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „zákon o silničním provozu“*) a byla mu uložena podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu pokuta ve výši

1.500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Žalobce požadoval, aby mu bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

II. Důvody žaloby

Žalobce namítá, že žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ač jeho vydání nepředcházelo nařízením ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobce. Žalobce je přesvědčen, že takový postup krátil žalobce na svém právu dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c. Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce má právo na to, aby jeho věc byla projednána, a to za přítomnosti jeho a jeho obhájce a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům (uplatnění zásady bezprostřednosti). Žalobce přitom nekonání ústního jednání uplatnil i jako odvolací námitku, zároveň pak žalobce požadoval nařízení ústního jednání již během správního řízení. Obviněný ze správního deliktu má právo na požití obdobných práv, jako obviněný z přestupku či trestného činu. Obvinění ze správního deliktu provozovatele vozidla spadá do pojmu „trestních obvinění“. V takovém případě je nutné, v analogii s trestním řádem (§ 2 odst. 11), jakož i zákonem o přestupcích (§ 74 odst. 1), konat ústní jednání, jakož je i nutné aplikovat právě čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. K tomu se žalobce odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2015, č. j. 15A 14/2015-35, ve kterém krajský soud konstatoval, že *„Pokud tedy přestupkový zákon stanovuje správním orgánům v prvním stupni jednoznačnou povinnost konat ve věcech přestupků ústní jednání (srov. § 74 odst. 1 věta první), je nutné s ohledem na srovnatelný charakter správních deliktů a přestupků, jejich začlenění pod čl. 6 odst. 1 Úmluvy a skutečnost, že zařazení určitého konání či opomenutí do kategorie přestupků nebo správních deliktů závisí jen na trestní politice státu, dovodit stejnou povinnost u pro řízení o správních deliktech.“* K nutnosti nařízení ústního jednání ve věci řízení o správním deliktu provozovatele vozidla se vyjadřoval i Krajský soud v Hradci Králové např. v rozsudku ze dne 29. 4. 2015, č. j. 30A 56/2014-35, kde potvrdil názor žalobce ohledně nutnosti nařízení ústního jednání. Především se ale žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015 – 30. Rozsudek NSS je na věc zcela přílehlavý, neboť NSS zde jednoznačně vyjádřil povinnost správních orgánů konat ústní jednání i v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Žalobce shledává takové pochybení zásadním, neboť provozovatel vozidla, který nese objektivní odpovědnost, nemůže předkládat žádná skutková tvrzení, neboť na místě spáchání přestupku zpravidla osobně nebyl, a tedy může vycházet toliko z prováděných důkazů. Správní orgán měl nařídít jednání tím spíše, že žalobce během správního řízení uvedl okolnosti daného skutku, které dle jeho vyjádření vylučovaly, aby na jeho jednání jako na jednání řidiče bylo hleděno jako na spáchání přestupku. Proto by pak nemohl být shledán vinným ani ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla. Správní orgán ale jednání nenařídil, ačkoliv dle žalobce bylo zcela nezbytné, aby bylo ústní jednání nařízeno. Žalobce k věci uvedl, že se v daném místě žádná dopravní značka nenacházela. Poté, co na danou skutečnost upozornil hlídku městské policie, strážníci toto odmítli zaznamenat do úředního záznamu. Žalobci tak připadá zcela lichá výtku správního orgánu, že tuto skutečnost měl žalobce uvést již na místě spáchání přestupku. Zároveň pak žalobce tuto skutečnost nemohl zaznamenat do oznámení o

přestupku, protože tento dokument mu strážníci městské policie odmítli předložit k podepsání (a žalobce sám nevěděl, že má na předložení takového dokumentu nárok a může se do něj písemně vyjádřit). Pokud by správní orgán nařídil ústní jednání, žalobce by před správním orgánem vše podrobně vypověděl. Zároveň, pokud správnímu orgánu přišlo tvrzení žalobce nevěrohodné, měl správní orgán skutečně nařídít ústní jednání a předvolat ke svědecké výpovědi zasahující hlídku městské policie. Správní orgán by tak měl k dispozici několik výpovědí, jejichž věrohodnost by mohl vzájemně posoudit. Žalovaný uvedl, že nemá důvod pochybovat o obsahu oznámení o přestupku ani o úředním záznamu, neboť jejich obsah pořídili strážníci jako úřední osoby. Žalobce k tomu namítá, že výpověď strážníků (ať vyjádřená písemně v úředním záznamu) nemůže mít bez dalšího větší váhu než výpověď účastníka řízení. Pokud byl tedy správní orgán konfrontován s dvěma odlišnými názory na skutkový stav, nemohl automaticky důvěřovat tvrzení strážníků vyjádřených v úředním záznamu. Tvrzení žalobce jako účastníka řízení mělo přinejmenším stejnou váhu jako tvrzení uvedené v úředním záznamu. K tomu se žalobce odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011 – 47 a ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010 – 86.

Žalobce jen na okraj upozorňuje na skutečnost, že samotný úřední záznam nemůže být považován za důkazní prostředek a nemůže být proveden k důkazu. K tomu se žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 96/2008, ze dne 22. 1. 2009: *„Úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci; nelze jej však považovat za důkazní prostředek (§ 51 odst. 1 správního řádu z roku 2004). K dokazování průběhu události popsanych v úředním záznamu slouží mj. svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam sám.“* Správní orgán pak uvedl, že z fotografií ve spise bylo zřejmé, že se na daném místě vyskytovala dopravní značka zákaz stání. Žalobce s tímto souhlasí, nepopírá, že na fotografiích taková značka je, fotografie ale byly pořízeny v jiný den, než 19. 5. 2015, kdy žalobce v daném místě prováděl zásobování a na daném místě nestál déle než 15 minut. Údajný čas a datum pořízení fotografií není součástí samotné fotografie, ale je vložen pod fotografii. Je tedy zřejmé, že čas byl pod fotografie vložen dodatečně. Tato skutečnost potvrzuje názor žalobce, že městská policie pořídila fotografie vozidla žalobce v době, kdy řidič parkoval na daném místě zcela řádně (prováděl v daném místě zásobování v délce kratší než 15 minut) a kdy se ještě na daném místě tato dopravní značka vyskytovala. Tomu tak ale bylo ještě před datem 19. 5. 2015. Není přitom nijak obtížné k fotografiím dodat takový čas a datum, který svědčí pro přestupkové jednání řidiče vozidla. K tomu se pak žalobce odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 2. 2016, č. j. 30A 80/2015 – 43. Krajský soud v rozsudku konstatoval, že nelze k důkazu užít fotografie, ze kterých jednoznačně nevyplývá přestupkové jednání žalobce. Pokud by přitom k fotografiím nebyl dodatečně přidán datum a čas spáchání, žádné přestupkové jednání by z nich nevyplývalo. Nadto, datum a čas byly přidány zcela účelově.

Dále žalobce namítá, že správní delikt provozovatele vozidla je již promlčen. Správní řád ani silniční zákon totiž nestanoví lhůtu k projednání správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f silničního zákona. Správní delikt však musí vykazovat znaky přestupku [§ 125f odst. 2 písm. c) silničního zákona], avšak po uplynutí jednoleté lhůty tyto vykazovat nemůže, neboť jediným znakem přestupku po jednom roce od jeho spáchání je jeho

neprojednatelnost. K tomu srov. Metodika k usměrnění některých správních činností obecních úřadů obcí s rozšířenou působností, krajských úřadů a Magistrátu hl. m. Prahy v souvislosti se změnou zákona č. 361/2000 Sb. zákonem č. 297/2011 Sb., vydaná Ministerstvem dopravy pod č. j. 8/2013-160/OST/5: Správní delikt provozovatele vozidla nelze projednat, uplynula-li ode dne spáchání projednávaného přestupku doba delší než 1 rok. Tuto analogii § 20 odst. 1 zákona o přestupcích doporučujeme uplatnit v souladu se zásadou správního řízení „In dubio mitius“. Žalobce mohl očekávat, že žalovaný svým rozhodnutím řízení o správním deliktu zastaví, neboť na základě metodiky Ministerstva dopravy legitimně očekával, že odpovědnost za správní delikt provozovatele vozidla zanikne uplynutím jednoho roku od spáchání správního deliktu. Pokud existuje veřejně dostupná metodika Ministerstva dopravy, která je stále účinná, je v rozporu s principem právní jistoty, když správní orgány rozhodují v rozporu s pokynem nadřízeného správního orgánu.

Žalobce závěrem namítá, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 silničního zákona je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Ustanovení § 10 odst. 3 silničního zákona zakotvuje presumpci odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče při užití vozidla, jehož je provozovatelem. Toto ustanovení obsahuje pravidlo vyžadující nesplnitelné chování, neboť provozovatel vozidla zpravidla není schopen ovlivnit chování řidiče, tedy zajistit, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Provozovatel vozidla totiž nemůže učinit více, než poučit řidiče vozidla o tom, že má dodržovat dopravní předpisy, přinejmenším pokud řídí jeho vozidlo. Nicméně, osoba držící řidičské oprávnění musela absolvovat autoškolu a povinné závěrečné zkoušky, a tedy provozovatel vozidla je oprávněn se legitimně domnívat, že taková osoba zná své povinnosti (mj. povinnost dodržovat nejvyšší povolenou rychlost či neodstavovat vozidlo tam, kde to není povoleno). Fakticky absolutní odpovědností provozovatele vozidla za dodržení povinnosti řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích při užití jeho vozidla v silničním provozu dochází k porušení několika základních práv provozovatele vozidla. Jako vhodné se jeví uvést podobnost odpovědnosti držitele zbraně, kdy tento je oprávněn ji svěřit jenom osobě, která má příslušné oprávnění, stejně tak jako je provozovatel vozidla oprávněn vozidlo svěřit jenom tomu, kdo má řidičský průkaz. Analogicky se současnou dikcí zákona o silničním provozu by tak osoba, která je držitelem zbraně, odpovídala za trestný čin proti životu a zdraví, který spáchal ten, jemuž byla zbraň po právu svěřena, a skutečný střelec by vyvázl bez trestu, což je samozřejmě situace absurdní a zcela ústavně nekonformní. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu presumuje odpovědnost provozovatele vozidla za jednání řidiče. Tato premisa je zcela v rozporu s jednou se základních zásad soudního trestání a per analogiam i trestání správního, presumcí neviny, neboť provozovatel vozidla je automaticky shledáván vinným. Žalobce má za to, že omezení základního práva provozovatele vozidla svými negativními důsledky přesahuje klady, které představuje veřejný zájem na ustanovení § 10 odst. 3 silničního zákona. Žalobce má proto za to, že aplikací ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu bylo zasaženo do jeho práv garantovaných Listinou základních práv a svobod. Žalobce proto dává soudu ke zvážení, zda by nebylo vhodné podat návrh na zrušení patřičných ustanovení silničního zákona k Ústavnímu soudu České republiky.

III. Vyjádření žalovaného

Ohledně námítky nekonání ústního jednání si žalovaný dovoluje odkázat na odůvodnění svého rozhodnutí. V právě projednávané věci bylo provedeno dokazování mimo ústní jednání, přičemž žalobce byl o termínu dokazování s předstihem vyrozuměn, bylo mu sděleno, jaké důkazy budou prováděny a mohl se tohoto dokazování účastnit, navrhopvat důkazy a uplatňovat skutková i právní tvrzení. Žalobce této možnosti nevyužil, což jde k jeho tíži. Zásada bezprostřednosti a ústnosti dokazování tak byla naplněna. Správní orgán vycházel toliko z listinných podkladů obsažených ve spise, tudíž nebylo třeba provádět složité dokazování. Co se rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 139/2015 - 30 týče, z tohoto nevyplývá povinnost konat ústní jednání o správním deliktu, nýbrž povinnost umožnit účastníkovi, aby byl dokazování přítomen, přičemž dokazování může být realizováno i mimo ústní jednání. V uvedeném rozsudku je mj. uvedeno: „Podle §51 odst. 2 správního řádu má správní orgán provádět důkazy za přítomnosti účastníků řízení, a to buď při ústním jednání, o jehož konání musejí být účastníci řízení s dostatečným předstihem uvědoměni (§49 odst. 1), nebo mimo ústní jednání, přičemž v takovém případě musí o provádění důkazů účastníky řízení včas vyrozumět, nehrozí-li nebezpečí z prodlení (srov. VEDRAL J. Správní řád - komentář, Praha: BOVA POLYGON, 2. aktualizované vydání, 2012, s. 520).“ To odpovídá i judikatuře Krajského soudu v Plzni (srov. např. rozsudky č. j. 57 A 41/2014, 57 A 42/2014-38 a 57 A 51/2014-34 ze dne 20. 7. 2015.). Pro úplnost lze dále odkázat např. na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 181/2016 - 34, 2 As 85/2016 - 42, 4 As 123/2016 - 24 či 6 As 239/2015 - 31 a mnoho dalších, z nichž plyne, že nařizování ústního jednání v řízení o správních deliktech obecně není obligatorní. Dokazování mimo ústní jednání žalobci nijak nebránilo v tom, aby se jej účastnil a k věci se libovolně vyjadřoval. Žalobcovu procesní obranu, že na místě předmětná dopravní značka nebyla osazena, bylo možno bez dalšího odmítnout na základě pořízené fotodokumentace, oznámení přestupku a úředního záznamu. Za tímto účelem nebylo třeba žalobce osobně vyslýchat při ústním jednání. Je přitom na žalobci nakolik konkrétně a přesvědčivě své námítky zformuluje. Pro tehdejšího zástupce stěžovatele je příznačné, že ve fázi prověřování přestupku sdělí, že klient odmítá vypovídat nebo coby řidiče uvede účelově označenou osobu. V řízení o správním deliktu pak své námítky formuluje buď jen velmi obecně, nebo se k věci vůbec nevyjadřuje a jádro námitek si ponechává na soudní řízení, což však jde pouze a jen k jeho tíži. Lze konstatovat, že zmíněné klíčové podklady žalobce relevantním způsobem ve správním řízení nezpochybnil a nečiní tak ani v žalobě. V té se v zásadě omezuje na formulaci jakési obecné a ničím nepodložené konspirační teorie, že strážníci s fotografiemi nedovoleně manipulovali, na těchto měnili datum a čas a navíc mu neumožnili se vyjádřit do oznámení přestupku. Žalovaný má naproti tomu za to, že podklady byly pořízeny strážníky Městské policie Plzeň v rámci plnění jejich služebních povinností, proto o jejich pravdivosti není důvod pochybovat. Na předmětných fotografiích je zachyceno jak vozidlo, tak dopravní značka i čas pořízení snímků. Tvrzení žalobce, že čas byl městskými strážníky změněn je účelové. Žalobce se nevyjádřil do oznámení přestupku a ve fázi prověřování přestupku výslovně odmítl vypovídat. Je to přitom fáze prověřování přestupku, v níž má být sdělen řidič a uplatněna skutková tvrzení řidiče. Za této situace nelze než uzavřít, že odvolatelova verze, kterou začal jen velmi obecně uplatňovat až v řízení o správním deliktu a následně ji rozvíjel, se jeví jako jednoznačně účelová. Samotný čas na fotografiích přitom začal rozporovat až v žalobě, ačkoliv tak mohl učinit již ve fázi prověřování přestupku, tak i v rámci ústního jednání. I kdyby snad byla sama o sobě

krajně nepravděpodobná verze odvolatele, že mu policisté neumožnili se na místě vyjádřit do oznámení přestupku pravdivá, nic mu nebránilo, aby se ke skutečnostem kladeným mu za vinu vyjádřil v reakci na výzvu provozovateli vozidla, resp. na výzvu k podání vysvětlení. Nad rámec výše uvedeného žalovaný podotýká, že stejnou taktiku - tj. tvrzení, že mu nebylo umožněno vyjádřit se na místě do oznámení přestupku, resp. že si policisté vymýšlejí popř. falšují důkazy, užívá žalobce prostřednictvím svých zmocněnců soustředěných okolo webu www.nechcipokutu.cz bezúspěšně opakovaně (viz. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 25/2016 - 42). V tomto kontextu žalovaný uvádí, že žalobce je u zdejšího správního orgánu pro přestupky a správní delikty řešen opakovaně, a proto se jeví jeho tvrzení, že nevěděl, že se může vyjádřit do oznámení přestupku až groteskně.

Žalovaný dále konstatuje, že úřední záznam sice zpravidla není důkazem, je však podkladem, z něhož může správní orgán v návaznosti na další podklady a důkazy (v daném případě fotodokumentaci a oznámení přestupku) vycházet.

Důvodná dle mínění žalobce není ani námitka ohledně promlčení správního deliktu, neboť skutek se stal dne 19. 5. 2015, a proto nemůže být pochyb, že na případ dopadá novela zákona o silničním provozu účinná ode dne 7. 11. 2014, která stanoví, že odpovědnost za správní delikt zaniká, nezhájil-li správní orgán řízení o správním deliktu do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Tyto lhůty překročeny nebyly.

Žalovaný nespatřuje důvod, aby krajský soud dle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. přerušil řízení a obrátil se na Ústavní soud, neboť má za to, že předmětná právní úprava není protiústavní. Žalovaný má naopak za to, že předmětné ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je projevem ústavní zásady, že vlastnictví zavazuje obsažené v čl. 11 odst. 3 LZPS. Je zásadně na svobodné vůli provozovatele vozidla, komu své vozidlo svěří a jak si případně ošetří možnou náhradu škody, která mu vznikne v důsledku protiprávního jednání osoby, které vozidlo svěří. V neposlední řadě lze odkázat na to, že uvedené ustanovení nelze vykládat bez návaznosti na úpravu obsaženou v § 125f odst. 1 a násl. zákona o silničním provozu, z níž jednak vyplývá možnost sdělit řidiče vozidla, jednak možnost zbavit se odpovědnosti za přestupek v případech, kdy provozovatel prokáže, že vozidlo bylo odcizeno, byla odcizena jeho tabulka RZ nebo pokud podal žádost o zápis změny provozovatele. Žalovaný v této souvislosti poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 73/2016 - 40, který se otázkou souladu předmětné úpravy s ústavním pořádkem podrobně zabývá. Konečně lze odkázat též na usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 508/15 ze dne 22. 12. 2015, v němž tento soud konstatoval, že aplikací rozporované právní úpravy nebylo nepřípustným způsobem zasaženo do ústavních práv stěžovatele.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s. ř. s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady

podle § 76 odst. 2 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím vyslovili souhlas.

Žaloba není důvodná.

A.

Námítky týkající se nekonání ústního jednání.

Podle § 49 odst. 1 správního řádu *ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné.*

Podle § 51 odst. 2 správního řádu *o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Tuto povinnost nemá správní orgán vůči účastníkovi, který se vzdal práva účasti při dokazování.*

Podle § 18 odst. 1 správního řádu *o ústním jednání (§ 49) a o ústním podání, výsledku svědka, výsledku znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, se sepisuje protokol. Kromě protokolu lze též pořádit obrazový nebo zvukový záznam.*

Problematickou dokazování ve spojení s dodržením zásady ústnosti a bezprostřednosti v oblasti správního trestání se zabýval Nejvyšší správní soud např. v usnesení ze dne 3.4.2012, č.j. 7 As 57/2010-82, publikovaném ve Sb. NSS pod č. 2633/2012, kde rozšířený senát Nejvyššího správního soudu mimo jiné uvedl, že „české mediální právo se svým obsahem hmotným, institucionálním, kompetenčním i procesním nijak zvlášť nevymyká z obecné úpravy správního řízení a správního trestání. Není proto důvodu, aby v řízení o správních deliktech z této oblasti regulace platila jiná pravidla, než která tato řízení obvykle provází. Rozšířený senát proto považuje za zcela zásadní, aby Rada v takovém řízení, které svým charakterem spadá i pod článek 6 Evropské úmluvy o ochraně základních práv a svobod ve smyslu ‚trestního obvinění‘, respektovala zásadu ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Tyto principy totiž zajišťují, aby ten orgán, který rozhoduje o vině a sankci za správní delikt, byl autenticky přítomen a bezprostředně ovlivněn před ním provedenými důkazy, které zhodnotí a posléze z nich vyvodí správná a úplná skutková zjištění, podřadí je pod příslušnou právní kvalifikaci a konečně rozhodne o případné sankci. Dokazování tedy musí být primárně prováděno při ústním jednání, o jehož konání bude účastník sankčního řízení předem vyrozuměn ve smyslu § 49 odst. 1 správního řádu, aby mohl případně využít svého práva být přítomen a měl možnost se ke všem prováděným důkazům vyjádřit. Pouze výjimečně, za zákonem stanovených podmínek, lze dokazování připustit i mimo rámec ústního jednání, pak ale musí být o provedení takového důkazu vyhotoven protokol dle § 18 správního řádu. Právo účastníka být přítomen provedení důkazu však zůstává i nadále zachováno, a to v návaznosti na § 51 odst. 2 správního řádu.“.

Na citované rozhodnutí navázal Nejvyšší správní soud kupř. v rozsudcích ze dne 22.10.2015, č.j. 8 As 110/2015-46, a ze dne 7.1.2016, č.j. 9 As 139/2015-30, kdy dospěl

k závěru, že správní orgány nejsou povinny nařizovat ústní jednání v řízení o správním deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu v situacích, kdy to není nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků.

Na prvoinstančním orgánu tedy bylo, aby ve smyslu § 49 odst. 1 správního řádu vyhodnotil, je-li nařízení ústního jednání ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníka nezbytné.

Správní delikt v dané věci spočíval v tom, že žalobce jako provozovatel vozidla nezajistil, aby s jeho vozidlem dne 19. 5. 2015 v době nejméně od 12:34 do 13:51 nebylo neoprávněně zastaveno a stáno v Plzni, na vozovce pozemní komunikace v ulici Bezručova 8, a to v úseku označeném dopravní značkou B 29 (zákaz stání) s dodatkovou tabulkou E 13 „Mimo zásobování max. 15 min.“ Jednalo se tedy o zcela jednoduchý případ. Prvoinstanční orgán měl k dispozici oznámení o podezření z přestupku od Městské policie Plzeň, úřední záznam zakročujících policistů, fotodokumentaci z místa přestupku zachycující vozidlo RZ: ... Obsah správního spisu byl dále tvořen zejména kartou vozidla RZ: ... výzvou ze dne 1. 6. 2014 adresovanou žalobci jakožto provozovateli vozidla k uhrazení určené částky, event. ke sdělení totožnosti řidiče vozidla, předvoláním žalobce k podání vysvětlení a jeho sdělením učiněným dne 29. 7. 2015, v němž uvedl, že *„podezřelý se rozhodl výpověď odeprít, neboť jejím provedením by vystavil sebe nebo osobu sobě blízkou riziku postihu v řízení trestního charakteru“* a záznamem o odložení věci ze dne 7. 8. 2015. Po odložení věci prvoinstanční orgán písemností ze dne 13. 8. 2015 oznámil žalobci zahájení řízení o správním deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. V oznámení o pokračování v řízení o správním deliktu ze dne 18. 1. 2016 žalobci prvoinstanční orgán oznámil, že dne 8. 2. 2016 od 13:00 hod. bude mimo ústní jednání provedeno dokazování v oznámení specifikovanými listinami a že je právem účastníka řízení zúčastnit se provádění důkazů. Dne 8. 2. 2016 bylo v žalobcově nepřítomnosti provedeno dokazování mimo ústní jednání, o čemž byl prvoinstančním orgánem sepsán protokol. Usnesením ze dne 16. 2. 2016 prvoinstanční orgán ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu vyrozuměl žalobce o možnosti vyjádřit se ve stanovené lhůtě k podkladům pro vydání rozhodnutí. Žalobce prostřednictvím svého zástupce vyjádřil tak, že *„Obviněný uvádí, že dne 19. 5. 2015 řídil vozidlo on sám a rád by se k věci vyjádřil. Obviněný popírá, že by předmětného dne parkoval v působnosti dopravní značky B 29. Žádná dopravní značka upravující parkování se v blízkosti místa, kde parkoval, nenacházela. Obviněný na tuto skutečnost upozornil i hlídku Městské policie Plzeň poté, co požádal o sejmutí TPZOV. Hlídka se mu (dle slov obviněného) „vysmála a odmítla uvést do protokolu, že jsem na absenci značky upozornil“.* Obviněný se tedy nedopouštěl přestupku, a nemůže být vinen ze správního deliktu provozovatele vozidla. Na základě výše uvedeného navrhuje řízení zastavit. V opačném případě trváme na nařízení ústního jednání.“ Následně bylo prvoinstančním orgánem vydáno rozhodnutí. V odvolání žalobce zopakoval své námitky.

S ohledem na výše uvedené lze konstatovat, že v řízení o správním deliktu bylo možno rozhodnout na základě listinných podkladů (důkazů) obsažených ve správním spisu. Prvoinstančním orgánem byl skutkový stav dostatečně zjištěn a nebylo třeba provádět další (tj. nad rámec listin obsažených ve spise) dokazování. Žalobce měl přitom v řízení dostatek prostoru k uplatnění svých práv. Ani žalobcem tvrzené okolnosti týkající se údajného komplotu strážníku vůči jeho osobě tak nebyly způsobilé založit nutnost konání ústního

jednání, když žalobce měl v průběhu správního řízení řadu možností tuto obhajobu uplatnit (což ostatně učinil), zároveň byl skutkový stav bezpečně zjištěn z listinných důkazů, které jednoznačně vylučují skutečnosti uváděné žalobcem. Prvoinstanční orgán tak nepochybil, nenařídil-li ústní jednání, neboť ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobce nebylo nezbytné ústní jednání nařizovat. Žalobce nebyl zkrácen ani na právu účastnit se osobně dokazování a vyjádřit se k prováděným důkazům, neboť o záměru prvoinstančního orgánu provést důkazy mimo ústní jednání byl včas vyrozuměn (a současně byl o provedení dokazování řádným způsobem pořízen protokol). Žalobce se však k provedení důkazů mimo ústní jednání nedostavil a svého práva osobní přítomnosti při provádění důkazů se tak o své vůli vzdal.

Pokud jde o žalobcem odkazovaný (a soudem též shora zmíněný) rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7.1.2016, č.j. 9 As 139/2015-30, soud konstatuje, že není správné žalobcovo tvrzení, že „NSS zde jednoznačně vyjádřil povinnost správních orgánů konat ústní jednání i v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla“. Nejvyšší správní soud v předmětném rozsudku připomněl svoji relevantní judikaturu stran dokazování v oblasti správního trestání, mimo jiné i zdejším soudem výše citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, a v bodě 29 a 30 odůvodnění uvedl, že „podle § 51 odst. 2 správního řádu má správní orgán provádět důkazy za přítomnosti účastníků řízení, a to buď při ústním jednání, o jehož konání musejí být účastníci řízení s dostatečným předstihem uvědomeni (§ 49 odst. 1), nebo mimo ústní jednání, přičemž v takovém případě musí o provádění důkazů účastníky řízení včas vyrozumět, nehrozí-li nebezpečí z prodlení (srov. VEDRAL. J. Správní řád – komentář, Praha: BOVA POLYGON, 2. aktualizované vydání, 2012, s. 520). Správní řád předpokládá možnost rozhodovat meritorně bez nařízení ústního jednání, stejně jako možnost provést důkaz listinou mimo ústní jednání, nicméně k takovému postupu, jak je výše uvedeno, stanovuje určité podmínky. Především by měli být účastníci řízení o záměru správního orgánu provést důkaz listinou mimo ústní jednání včas vyrozuměni (§ 51 odst. 2 správního řádu) a dále by o tom měl být sepsán protokol (§ 18 odst. 1 téhož zákona). Podle § 53 odst. 6 správního řádu se důkaz listinou za přítomnosti účastníků provede tak, že se listina přečte nebo se sdělí její obsah.“.

Jak již bylo uvedeno shora, v daném případě prvoinstanční orgán zcela dostál požadavkům zákona na upuštění od ústního jednání a provedení dokazování mimo ústní jednání; žalobcem vytýkaných pochybení se tak nedopustil.

Na této skutečnosti nic nemění žalobcem předkládaná a na tento případ, s ohledem na shora uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, neaplikovatelná rozhodnutí krajských soudů či jeho námitka spočívající v tom, že „nekonání ústního jednání přitom uplatnil žalobce i jako odvolací námitku“.

B.

Námitky týkající se neprokázání zakázaného stání.

Žalobce při odkazu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 96/2008, odhlíží od toho, že správní orgán opřel svůj závěr, že stíhané jednání bylo prokázáno, jednak o úřední záznam, který obsahuje popis protiprávního jednání řidiče vozidla, uvedení času jeho

spáchání a podpis zasahujícího strážníka, jednak o fotodokumentaci. Obsah fotodokumentace přitom logicky a přesvědčivě zapadá do skutečností uvedených v úředních záznamech, a zároveň žalobce se ve svých námitkách omezil toliko na obecná tvrzení, nenavrhнул provedení žádných důkazů k jejich prokázání, tedy jinak řečeno žalobce v tomto případě soudu nepředestřel skutkovou verzi reality, která by se jevila jako věrohodná a která by se mohla stát předmětem dokazování (například by se jednalo o uvedení konkrétních okolností a důkazů, z nichž by reálně vyplývala možnost komplotu zasahujících strážníků vůči žalobci, resp. řidiči, kterou žalobce svojí argumentací naznačuje). Závěr soudu o účelovosti shora uvedené argumentace pak podporuje i procesní postup žalobce, který tyto námitky uplatnil až v rámci řízení před soudem. Z těchto důvodů má soud za to, že z výše uvedených důvodů není na věc aplikovatelné žalobcem odkazované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 96/2008, ze dne 22. 1. 2009.

B.

Námitka promlčení správního deliktu.

Při prekluzi (promlčení) správního deliktu zaniká v důsledku uplynutí zákonem stanovené doby odpovědnost pachatele správního deliktu. Otázku prekluze (promlčení) správního deliktu je nutno zásadně posuzovat podle právní úpravy platné a účinné ke dni spáchání správního deliktu. V daném případě je takovým dnem 19. 5. 2015 a právní úprava týkající se zániku odpovědnosti za správní delikty postihované podle zákona o silničním provozu byla tato:

Podle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezačal řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.

Podle § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f.

Z chronologie průběhu věci je tak zjevné, že k zániku odpovědnosti za správní delikt v případě žalobce nedošlo. Správní delikt byl spáchán dne 19. 5. 2015 a prvoinstanční orgán se o něm dozvěděl dne 27. 5. 2015, kdy mu bylo doručeno odevzdání věci Městskou policií Plzeň. Řízení o správním deliktu bylo zahájeno dne 13. 8. 2015, tj. před uplynutím doby dvou let ode dne, kdy se prvoinstanční orgán o správním deliktu dozvěděl, a současně dříve, než uplynuly čtyři roky od spáchání správního deliktu.

Pokud se jedná o žalobcem tvrzené porušení jeho legitimního očekávání ve vztahu k tomu, že správní orgán neaplikoval závěry obsažené v metodice Ministerstva dopravy, pak soud uvádí, že závěry obsažené v předmětné metodice nejsou pro projednávanou věc vůbec relevantní. Sám žalobce argumentuje skutečností, že „(metodika) byla přijata v souvislosti se změnou zákona č. 361/2000 Sb. zákonem 297/2011 Sb. (...)“. Soud připomíná, že shora citovaná právní úprava zániku odpovědnosti za správní delikt (a to zejména znění § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu) má svůj původ v zákoně č. 230/2014 Sb. Aniz by se soud

vyjadřoval ke správnosti závěrů obsažených v metodice, konstatuje, že v projednávané věci obsah metodiky není možné vztahovat na právní úpravu, která v době jejího vytvoření neexistovala a navíc se od tehdejší úpravy značně liší.

C.

Námitka protiústavnosti § 125f odst. 1 a § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu

Podle čl. 95 Ústavy České republiky *soudce je při rozhodování vázán zákonem a mezinárodní smlouvou, která je součástí právního řádu; je oprávněn posoudit soulad jiného právního předpisu se zákonem nebo s takovou mezinárodní smlouvou* (odstavec 1). *Dojde-li soud k závěru, že zákon, jehož má být při řešení věci použito, je v rozporu s ústavním pořádkem, předloží věc Ústavnímu soudu* (odstavec 2).

Otázkou ústavnosti předmětné právní úpravy se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32. Zmínil přitom usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15 (dostupné na <http://nalus.usoud.cz>) s tím, že *„Ústavní soud odmítl návrh na zrušení ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, neboť ten měl akcesorickou povahu k ústavní stížnosti, přičemž ta byla odmítnuta pro její zjevnou neopodstatněnost. I přesto, že meritem návrhu na zrušení předpisu se tedy Ústavní soud nezabýval a že (nepublikovaná) usnesení Ústavního soudu nejsou precedenčně závazná, domnívá se Nejvyšší správní soud, že uvedené usnesení nelze opomíjet. V odůvodnění zmíněného usnesení Ústavní soud totiž uvedl: „Pochybení obecných soudů a správních orgánů s ústavní intenzitou není Ústavním soudem ve věci spatřováno. Právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel. Obecné soudy řádně, logicky a na podkladě dostatečného důkazního stavu vyložily, proč neposoudily námitky stěžovatele proti správnímu rozhodnutí o vyslovení viny a sankce za spáchaný správní delikt jako důvodné.“ Z tohoto lze podle Nejvyššího správního soudu dovozovat obecný závěr o ústavní konformnosti předmětné právní úpravy. Pokud by totiž Ústavní soud považoval předmětné ustanovení za protiústavní, byla by pak jeho aplikace provedená správními orgány a soudy logicky stížena protiústavností. Ústavní soud však výslovně uvedl, že v postupu soudů a správních orgánů nespátřuje pochybení dosahující intenzity protiústavnosti.“* Dále Nejvyšší správní soud konstatoval: *„Dále lze připomenout, že na poli uvedené úpravy již několikrát rozhodoval i Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudky ze dne 22.10.2015, č.j. 8 As 110/2015-46; ze dne 26.11.2014, č.j. 1 As 131/2014-45; ze dne 17.2.2016, č.j. 1 As 237/2015-31) a ani v těchto případech nepředkládal věc Ústavnímu soudu (nutno však podotknout, že v uvedených případech nebyla protiústavnost účastníky namítána). Z toho lze usuzovat o konstantním názoru Nejvyššího správního soudu o souladu předmětné úpravy s ústavním pořádkem. Podobnou úpravou se zabýval i Evropský soud pro lidská práva (dále „ESLP“), a to v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 19.10.2004, Falk proti Nizozemí, stížnost č. 66273/01 (dostupné na <http://hudoc.echr.coe.int/>). ESLP se musel vypořádat s tím, zdali nizozemské orgány při aplikaci právní úpravy zakotvující objektivní odpovědnost provozovatele vozidla za drobné dopravní přestupky neporušily čl. 6 odst. 2 Úmluvy, jenž zní: „Každý, kdo je obviněn z trestného činu, se považuje za nevinného, dokud jeho vina nebyla prokázána zákonným způsobem.“ ESLP nejdříve připomněl, že presumpce neviny a povinnost toho, kdo rozhoduje o trestním obvinění, nést důkazní břemeno nejsou absolutní, neboť*

právní a faktické domněnky existují v každém systému trestního práva a nejsou principiálně v rozporu s Úmluvou, pokud smluvní státy zůstanou v rozumných mezích, přičemž vezmou v potaz, co je v sázce, a práva obviněného. Jinými slovy, smluvní státy jsou povinny zajistit, aby prostředky k dosažení legitimního cíle byly ve vztahu k tomuto cíli proporcionální. V tomto případě byla legitimním cílem bezpečnost silničního provozu, jež má být zajištěna tím, že dopravní přestupky detekované technickým nebo jiným způsobem, spáchané řidičem, jehož identita v dané době nebyla zjištěna, nezůstanou nepotrestány, přičemž vyšetřování a následné trestání těchto přestupků nebude představovat nepřijatelnou zátěž pro orgány veřejné moci. Navíc nizozemská úprava dává provozovateli možnost nechat pokutu přezkoumat soudním řízením v plné jurisdikci, v němž může vznést argument, že policie měla reálnou šanci vozidlo zastavit a zjistit totožnost řidiče. ESLP se finálně vyjádřil tak, že nizozemská právní úprava zakotvující objektivní odpovědnosti provozovatelů vozidel za drobné dopravní přestupky, u nichž je obtížné zjistit totožnost řidiče, je proporcionální uvedenému cíli, a proto je souladná s čl. 6 odst. 2 Úmluvy. Podobným prismaticem lze posuzovat i českou právní úpravu. Legitimním cílem zde je ochrana bezpečnosti silničního provozu. Konkrétněji se k tomu vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22.10.2015, č.j. 8 As 110/2015-46, následovně: „V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná delikttní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (viz zápis z hlasování v Poslanecké sněmovně o návrhu novely zákona o silničním provozu vráceném Senátem ze dne 6.9.2011, dostupný na <http://www.psp.cz/eknih/2010ps/stenprot/021schuz/s021045.htm>). Kasační soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., v rozsudku ze dne 11.12.2014, č.j. 3 As 7/2014-21: „Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil **objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla**, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primárně identifikovatelnou a konkrétní osobou.“ Zvolený prostředek (objektivní odpovědnost provozovatele vozidla) je tedy dle Nejvyššího správního soudu zcela přiměřený k uvedenému cíli. (...) Nejvyšší správní soud taktéž zdůrazňuje, že provozovatel vozidla je trestán za to, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Nejvyšší správní soud si je vědom, že se jedná o konstrukci poměrně striktní a pro provozovatele vozidla nepříznivou. Touto

konstrukcí je usnadněna důkazní pozice správního orgánu a do jisté míry se jí relativizuje povinnost správního orgánu nést důkazní břemeno. Jak však již bylo shora osvětleno, nejedná se o právní úpravu protiústavní, neboť tato úprava představuje přiměřený prostředek k dosažení legitimního cíle. Zákodárce jejím zavedením reagoval na shora popsanou, neudržitelnou situaci, kdy nebylo možné uvedená delikttní jednání potrestat. Podle Nejvyššího správního soudu zákonodárce zvolil způsob, jenž se stále nachází v mezích ústavní konformity (k tomu viz shora a především podobnost s případem Falk proti Nizozemí). Nad rámec potřebného odůvodnění Nejvyšší správní soud taktéž uvádí, že striktní dopad předmětné právní úpravy (v podobě povinnosti platit pokutu) do právní sféry provozovatele vozidla, může tento provozovatel do jisté míry „tlumit“ prostředky soukromého práva (např. smluvní ujednání o povinnosti řidiče platit provozovateli náhradu zaplacené pokuty). „Nejvyšší správní soud podotýká, že stejně tak jako provozovatel vozidla obvykle dbá na ochranu své majetkové hodnoty, bude též v jeho zájmu, aby při vědomí o povinnostech, které pro něj vyplývají ze zákonné úpravy, působil i na jiné osoby (tzn. zajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu srov. § 125f odst. 1 zákona) ve snaze co nejvíce eliminovat negativní účinky, které mu jako provozovateli mohou vzniknout přímo při užívání jeho vozidla, byť způsobené třetími osobami, v rozporu s veřejnoprávními normami.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.12.2014, č.j. 3 As 7/2014-21).“ (zvýraznění doplněno zdejším soudem, pozn.)

V rozsudku ze dne 16.6.2016, č.j. 6 As 73/2016-40, pak Nejvyšší správní soud otázku ústavnosti právní úpravy správního deliktu provozovatele vozidla shrnul následovně: „Vezmeme-li v úvahu, že

- *právní úprava odpovědnosti provozovatele vozidla podle § 10 odst. 3 a § 125f zákona o silničním provozu je omezena na úzkou skupinu deliktů objektivně a spolehlivě zjištěných prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo spočívajících v neoprávněném zastavení nebo stání [§ 125f odst. 1 písm. a)],*
- *za podmínky, že takové porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu [pak by se plně uplatnila individuální odpovědnost pachatele na principu zavinění; § 125f odst. 1 písm. c)],*
- *kdy navíc nejde o odpovědnost absolutní, nýbrž s možností liberace z důvodů, které registrovaný provozovatel vozidla nemohl nijak ovlivnit [srov. § 125f odst. 5],*
- *a dokonce kdy – nad rámec nutného – podle zákonné konstrukce nastupuje odpovědnost provozovatele vozidla teprve sekundárně, tj. pouze v případě, že nezbytné kroky ke zjištění skutečného pachatele přestupku nevedly k cíli [srov. § 125f odst. 4],*
- *a konečně přihlédneme-li k povaze a intenzitě této formy nepřímého nátlaku na provozovatele vozidla (limitovaná výše pokuty, absence ukládání bodů do registru řidičů),*

nemá Nejvyšší správní soud ve světle výše zmíněné judikatury Evropského soudu pro lidská práva (a zatím sporé judikatury Ústavního soudu – usnesení sp. zn. I. ÚS 508/15 ze dne 22. prosince 2015) vážný důvod pochybovat o tom, že předmětná právní úprava v testu ústavnosti obстоjí.“

Zdejší soud se s výše citovanými závěry Nejvyššího správního soudu zcela ztotožňuje a žalobcovy námitky stran protiústavnosti dotčené právní úpravy shledává nedůvodnými. Je pouze a jen na rozhodnutí provozovatele vozidla, komu své vozidlo svěří, a musí být rovněž – zcela v souladu s ústavním pořádkem – připraven nést případnou objektivní odpovědnost za jednání takové osoby, pokud s tou projednání přestupku nebude možné.

Závěr

Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

V. Náklady řízení

Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.**

V Plzni dne 27. června 2017

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost: Kovářiková